

CAL RETROBAR L'ESPONTANEITAT

Aquests dos darrers caps de setmana han tingut una certa importància quant a espectacles vius es refereix.

Els escenaris d'aquests fets han estat Granollers i Cardedeu, i a cada vila hi han hagut uns tipus ben diferents d'espectacles, o si es vol —amb un altre llenguatge— diferents «històries»: els espectacles dins d'una sala, dins d'un escenari marcat i els espectacles coloristes, sense cap lloc concret, ni jocs lluminotècnics, és a dir, el teatre al carrer. Avui des d'ací, farem referència a aquest últim.

Aquest passat dissabte, a la Porxada, va actuar, més ben dit, va passar, un grup de teatre italià —Teatre Tascabile di Begamo— que deixà bastant impressionada i a la vegada desconcertada a gran part de la gent que els va veure.

La seva actuació consistí en un cavila, tot explicant una història, a diferents places, emportant-se la gent de l'una a l'altra i fent servir tot tipus de recursos.

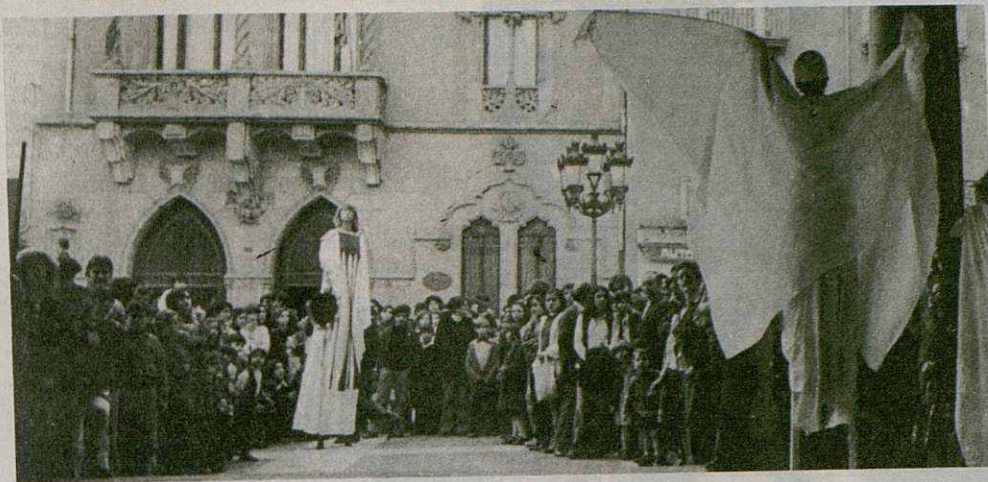
Cadascun del set components del grup, a més del treball d'actor, feien servir unes tècniques que, fins ara, es consideraven d'una altra especialitat, —acrobàcia, malabarisme, música, ..—

Aquest grup, com d'altres que actualment hi treballen a Catalunya i a l'estranger, recopila totes aquestes tècniques i les utilitza en uns tipus d'espectacles plens de vida, força, estètica i un aire festiu al que no estem acostumats.

Cal ressaltar que el Tascabile ha sortit d'una idea molt vàlida per part del fundador d'un altre grup italià —el Odin Teatret— que també han passat per Catalunya, i és la implantació d'una escola d'aquest tipus de teatre, on es practiquen les tècniques de les que hem parlat i d'altres, i que contribueixen a que els actors tinguin una preparació molt més completa.

Aleshores, tenint en compte el treball d'aquesta gent i la seva experiència al carrer, espai que és difícilíssim de controlar i mantenir l'atenció del públic ens podríem preguntar: a què és degut aquest «desconcert» de la gent?

Potser es deu al poc costum que tenim de sortir al carrer disposats a veure de tot, a veure l'art (sigui del tipus que sigui) a qualsevol lloc, a qualsevol plaça o carrer, sense haver

d'anar a la «botiga dels espectacles» on, pagant una quantitat de diners, tenim dret a exigir que allò que anem a veure ens agradi per nassos, o sigui, com a la tele: tries el canal i el programa, agafes la copa, et tires al sofà i ... tranquil «¡¡Que aquí me las den todas!!»

Sempre renequem de la rutina de la vida, el maquinisme i l'automació, i en lloc de fer el possible per a que no sigui

així, ajudem amb la nostra postura estàtica i immovilita a que cada cop sigui pitjor.

Jo proposaria una sortida: retrobem l'espontaneïtat. I si retornem als orígens del teatre arribarem sempre a un local a l'aire lliure i a les places dels pobles, en una paraula, al CARRER.

QUIQUE ALCANTARA

AFER JOGLARS: PALMES A GRANOLLERS

L'advocat barceloní Marc Palmés, va fer el passat divendres una petita conferència a l'Escola del Treball, en la qual va explicar quin havia estat tot el procés de l'«affaire» Joglars. L'acte, que havia estat convocat per l'Assemblea Popular de Granollers per tal de discutir els punts de l'Assemblea de Catalunya, es va celebrar quasibé en família doncs era bastant poca per cert la gent que n'estava enterada. No ens van

aportar gaire coses noves a l'«affaire», perquè veritablement s'ha dit ja sobre l'assumpte tot i més. Cal recordar que Marc Palmés ha pres part com advocat del grup «Els Joglars» en el Consell de Guerra que els ha jutjat a Barcelona recentment. A les pàgines d'opinió pública aquesta setmana un interessant article sobre aquest tema de Salvador Casanova.